

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: MUDr. D. H.**, zastoupená JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, ml., advokátem se sídlem Kobližná 19, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2006, č. j. 560/1977/06, ve věci ustanovení opatrovníka, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 282/2006 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **2400 Kč**, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ludvíka Ševčíka, ml., advokáta se sídlem Kobližná 19, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora citovaného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 14. 8. 2006, č. j. 560/1977/06, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stanovil povinnost stěžovateli zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 568 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Stěžovatel zamítl tímto svým rozhodnutím odvolání žalobkyně proti usnesení České inspekce životního prostředí, oblastní

inspektorát Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 6. 2006, č. j. 47/OOL/0615189.07/06/BBL, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Správní orgán I. stupně rozhodl v napadeném usnesení o ustanovení žalobkyně opatrovníkem panu J. B., bytem H., B., a to z důvodu neznámého pobytu. Zároveň bylo oznámeno zahájení správního řízení s výše jmenovaným, zastoupeným žalobkyní, ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení. Stěžovatel tvrdí, že soud je povinen i bez návrhu zkoumat v řízení o žalobě podmínky řízení ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., zejména zda žalobou napadené rozhodnutí není ze soudního přezkoumání vyloučeno podle § 70 s. ř. s.

Jako další důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, týkající se kompetenční výluky podle § 70 písm. c) s. ř. s., dle něhož jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Své námitky stěžovatel zdůvodňuje tak, že o ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodne správní orgán usnesením, které je procesním rozhodnutím. Stěžovatel konstatuje, že se nejedná o rozhodnutí meritorní, jímž by bylo rozhodováno ve věci samé, neboť jím nedochází k dotčení hmotných práv adresáta, tzn. ustanoveného opatrovníka. Takový úkon je ze soudního přezkumu vyloučen a žaloba je nepřipustná ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel zdůrazňuje, že povinností soudu proto bylo žalobu usnesením odmítnout jednak z důvodu kompetenční výluky podle § 70 písm. c) s. ř. s. a dále pro její nepřipustnost podle citovaného ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na shodný názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Afs 86/2005 - 50.

Vzhledem k výše stanovenému a k charakteru namítané vady se stěžovatel domnívá, že požadavek úhrady nákladů řízení stanovené soudem před výrokem Nejvyššího správního soudu o důvodnosti kasační stížnosti je neadekvátní. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně rozhodl o odmítnutí návrhu žalobkyně, neboť tak mělo být učiněno již v řízení před městským soudem. Zároveň žádá přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. s přihlédnutím k § 73 odst. 2 s. ř. s.

Žalobkyně považuje napadený rozsudek městského soudu za věcně správný a ve svém vyjádření ze dne 11. 9. 2008 k věci samé uvádí, že ustanovení opatrovníka zdaleka není jen rozhodnutím s procesními dopady, ba právě naopak, jde o rozhodnutí, které zasahuje, resp. může zasáhnout, do hmotných práv jak opatrovaného účastníka, tak především opatrovníka. Ustanovení opatrovníka tak není rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. Dále zdůrazňuje, že není pravdou, že každé rozhodnutí, které není meritorním rozhodnutím, je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení správního řízení. Rozhodnutí o ustanovení opatrovníka sice umožňuje pokračování správního řízení s osobou například neznámého pobytu, ale to ještě neznamena, že jde jen o úpravu vedení řízení. Žalobkyně tvrdí, že hmotněprávní význam rozhodnutí o ustanovení opatrovníka vystupuje v daném případě o to více, že ustanovený opatrovník reálně není schopen funkci vykonávat a ani ji vykonávat ze své vůle nechce. Dále konstatuje, že vyloučení rozhodnutí o ustanovení opatrovníka ze soudního přezkumu založí nelogickou situaci, kdy by přes jednoznačný právní názor Ústavního soudu byl opatrovník nucen vykonávat svou funkci, čímž by, při aplikaci argumentu ad absurdum došlo k popření práv opatrovance.

Odkaz stěžovatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Afs 86/2005 - 50, je podle názoru žalobkyně nepřípadný, neboť v dané věci šlo o odlišný skutkový základ vztahující se k povaze obchodní společnosti a osoby oprávněné (byť v minulosti) za ni jednat.

Žalobkyně navrhuje zamítnutí kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. a žádá přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Z obsahu soudního a správního spisu, které měl Nejvyšší správní soud k dispozici, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně rozhodl usnesením ze dne 20. 6. 2006, č. j. 47/OOL/0615189.07/06/BBL, o ustanovení žalobkyně opatrovníkem panu J. B., bytem H., B., neboť ten byl neznámého sídla a ve správním řízení mu měla být uložena povinnost. Žalobkyně byla ustanovena opatrovníkem podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu k ochraně práv pana J. B. ve věci uložení pokuty za správní delikt z důvodu jeho nepřebírání poštovních zásilek na výše uvedené adrese, kde se nezdržuje a je neznámého pobytu. Správní orgán I. stupně ustanovil opatrovníkem statutárního zástupce příslušné Městské části Brno – střed – starostku (žalobkyni), přičemž uvedl, že žalobkyně je povinna, pokud jí v tom nebrání vážné důvody, funkci opatrovníka přijmout a chránit práva a zájmy tohoto účastníka řízení. Zároveň správní orgán I. stupně vydal oznámení o zahájení správního řízení spojené s usnesením o lhůtě, do kdy může účastník navrhopat důkazy a činit jiné návrhy.

Proti tomuto usnesení o ustanovení opatrovníkem podala žalobkyně odvolání s odůvodněním, že opatrovník je ustanoven účastníkovi řízení k ochraně jeho práv a zájmů, přičemž ten může funkci opatrovníka odmítnout, pokud mu v tom brání vážné důvody. Žalobkyně uvedla, že vzhledem k tomu, že s funkcí starostky je spojena celá řada administrativně a časově velmi náročných činností, lze předpokládat, že dbát řádně o ochranu práv a zájmů opatrovance nebude schopna, což považuje za vážný důvod k odmítnutí přijetí funkce opatrovníka. Proto navrhl, aby stěžovatel zrušil výše citované usnesení a ustanovil opatrovníkem někoho jiného.

Stěžovatel odvolání žalobkyně proti ustanovení opatrovníkem pro nedůvodnost zamítl rozhodnutím ze dne 14. 8. 2006, č. j. 560/1977/06. Postup správního orgánu I. stupně považuje za zákonný a logický. Nemá-li Městská část Brno - střed pro zastupování práv a zájmů osob bez domova, které mají trvalou adresu v sídle úřadu této městské části, stanovenou zodpovědnou osobu, nelze správním orgánům vytýkat, ustanovují-li opatrovníkem těchto osob nejvýše postaveného voleného zástupce příslušné obce nebo její části. Uvedený důvod žalobkyně o její zaneprázdněnosti uznal, nicméně dodal, že v tomto případě se její zaneprázdněnost podstatně nezvyšuje.

Proti rozhodnutí stěžovatele podala žalobkyně k městskému soudu žalobu, které městský soud vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, neboť neshledal, že by napadené rozhodnutí o ustanovení opatrovníka bylo vyloučeno ze soudního přezkoumání, protože toto rozhodnutí zakládá osobě, která je takto ustanovena, povinnost jednat v řízení namísto účastníka neznámého pobytu a hájit jeho práva; vůči takto ustanovené osobě je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., byť důvod k jeho vydání spočívá v tom, aby mohlo být dále vedeno řízení.

S ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 27/2000 městský soud poukázal na to, že nelze ustanovit fyzickou či právnickou osobu opatrovníkem proti její vůli. Městský soud má za to, že byť se citovaný nálezy zabývá problematikou ustanovení opatrovníka účastníkovi neznámého pobytu v občanském soudním řízení, závěry Ústavního soudu vyplývající z citovaného nálezu jsou použitelné i pro ustanovení opatrovníka v řízení správním.

Městský soud pokládá za vhodné předem zjišťovat, zda osoba se svým ustanovením do funkce opatrovníka souhlasí, neboť je zřejmé, že osoba, která nebude chtít tuto funkci vykonávat, nebude ani dbát ochrany práv a zájmů opatrovance, na základě čehož pak bude nutno ustanovení zrušit, jelikož odvolání opatrovníka proti usnesení o ustanovení opatrovníkem bude prakticky vždy důvodné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Stěžovatel se domnívá, že rozhodnutí o ustanovení opatrovníka patří mezi rozhodnutí vyloučená ze soudního přezkoumání podle § 70 s. ř. s. Tvrdí, že městský soud, rozhodl-li o žalobě proti jeho rozhodnutí, přestože chyběly podmínky řízení, tj. zákonem předpokládaná přezkoumatelnost rozhodnutí, pochybil, a proto je jeho rozhodnutí zmatečné podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Navíc úvahu městského soudu, že se v dané věci nejedná o rozhodnutí vyloučené z přezkoumání soudem, neboť *„rozhodnutí o ustanovení opatrovníka zakládá osobě, která je takto ustanovena, povinnost jednat v řízení namísto účastníka neznámého pobytu a hájit jeho práva a vůči takto ustanovené osobě je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., byť důvod k jeho vydání spočívá v tom, aby mohlo být dále vedeno jiné řízení, v daném případě řízení ve věci uložení pokuty“*, pokládá stěžovatel za nesprávné právní posouzení uvedené právní otázky, což uvádí jako svůj další stížní důvod. Toto tvrzení zakládá především na argumentaci, že se v dané věci nejedná o rozhodnutí meritorní, jímž by bylo rozhodováno ve věci samé, neboť jím nedochází k dotčení hmotných práv adresáta, tzn. ustanoveného opatrovníka.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací městského soudu, který zcela správně odůvodnil, z jakého důvodu nelze předmětné ustanovení opatrovníkem považovat za právní úkon správního orgánu pouze upravující vedení řízení před správním orgánem, který by byl na základě § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen.

Zdejší soud souhlasí s názorem městského soudu, že rozhodnutí, které zakládá osobě, která je ustanovena, povinnost jednat namísto účastníka neznámého pobytu a hájit jeho práva a zájmy, nelze považovat pouze za rozhodnutí upravující vedení řízení, byť důvod k jeho vydání spočívá v tom, aby mohlo být řízení dále vedeno. Proto tvrzení stěžovatele, že se v dané věci *„nejedná o rozhodnutí meritorní, jímž by bylo rozhodováno ve věci samé, neboť jím nedochází k dotčení hmotných práv adresáta, tzn. ustanoveného opatrovníka“*, v důsledku čehož se podle stěžovatele musí jednat o rozhodnutí pouze upravující vedení řízení, považuje za mylné.

Zdejší soud doplňuje argumentaci městského soudu tím, že ustanovením opatrovníka, který objektivně nemůže a ani nechce tuto funkci řádně vykonávat, což obecně vzato vyplývá z jeho odvolání proti usnesení o ustanovení opatrovníkem, může být porušeno opatrovancovo ústavně zaručené právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Listina ve svém čl. 36 odst. 2 vymezuje základní právo na soudní ochranu tak, že *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li“*

zákon jinak“. Obyčejným zákonem však nemůže být „stanoveno jinak“, jestliže jde o přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny, což je patrně třeba vykládat tak, že jde o rozhodnutí, jejichž obsahem by mohla být zaručená základní práva a svobody porušena (viz Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková V., Šolín, M. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 147). Ustanovení § 70 s. ř. s. vymezuje specifické případy, v nichž je soudní přezkoumání vyloučeno. Mezi ně patří i rozhodnutí, která pouze upravují vedení správního řízení. Taková rozhodnutí pak zahrnují např. rozhodnutí o přerušení řízení, o prominutí zmeškání lhůty, ale i rozhodnutí, kterým bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Z výše uvedeného vyplývá, že jde o taková rozhodnutí, která nemají zásadní vliv na práva a povinnosti účastníků a která svým obsahem nemohou porušit Listinou zaručená základní práva a svobody. To o rozhodnutí o ustanovení opatrovníka říci nelze, proto jej nelze ani podřadit pod rozhodnutí vyloučená ze soudního přezkumu.

Smyslem institutu opatrovníka ustanoveného podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu je, aby ustanovený opatrovník chránil práva a zájmy účastníka správního řízení neznámého pobytu, který tuto možnost z důvodů, že mu nelze doručit zásilku, nemá, neboť ani nemá o takovém řízení vědomost. Z povahy věci se opatrovanec nemůže sám bránit proti ustanovení mu opatrovníka, např. z důvodů, že osoba ustanovená nemá ve svém zájmu řádně chránit jeho práva a zájmy. Tuto námitku by pak měl právě učinit sám ustanovený opatrovník, který by v zájmu opatrovance měl upozornit na okolnosti, které mu brání řádně vykonávat funkci opatrovníka. Tuto úvahu lze dovodit i z toho, že osoba zvolená správním orgánem pro výkon této funkce se vydáním usnesení o ustanovení stává bez dalšího opatrovníkem, a proto již od tohoto okamžiku je její povinností hájit zájmy a chránit práva opatrovance. Tedy i odvolání se takové osoby proti ustanovení opatrovníkem z důvodů, že nemůže řádně vykonávat takovou funkci, je v podstatě úkonem ve prospěch opatrovance.

Nejvyšší správní soud dále svou argumentaci rozvádí s upozorněním na to, že podle § 32 odst. 4 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníkem toho, u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že ustanovená osoba sice má povinnost funkci opatrovníka přijmout, má však také možnost této povinnosti nevyhovět, brání-li jí ve výkonu této funkce závažné důvody. Je tedy na zvážení správních orgánů, zda jsou důvody opatrovníka, který podal odvolání, natolik závažné, že jej mohou zprostit této povinnosti. Nejvyšší správní soud podotýká, že je nutné při zvažování těchto důvodů vždy brát především ohled na opatrovance a jeho práva a zájmy, jež má ustanovený opatrovník chránit. Důvody, jež žalobkyně ve svém odvolání uvedla, kterými jsou především její velká zaneprázdněnost při výkonu funkce starostky, lze považovat za závažné, vzhledem k zájmu na řádné

ochraně práv a zájmů opatrovance. Dle citovaného ustanovení správní orgán ustanoví opatrovníkem jinou vhodnou osobu, nelze-li ustanovit osobu, v jejíž péči se opatrovanec nachází. Takovou jinou vhodnou osobou bude bezpochyby pouze ta osoba, která bude řádně chránit práva a zájmy opatrovance. Osobou vhodnou bude především osoba blízká, čemuž svědčí i náleze Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 559/2000, který jednoznačně stanoví, že *„opatrovníka je pak třeba hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, resp. těch, jež jsou schopny skutečně reprezentovat zájmy účastníka“*. Žalobkyně však takovou osobou blízkou nebyla a správní orgány se ani nepokusily najít pro tuto funkci takovou osobu, jak vyplývá ze správního spisu.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že i z dosavadní soudní praxe vyplývá, že rozhodnutí o ustanovení opatrovníkem byla již dříve předmětem soudního přezkumu. Tak tomu bylo např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 As 18/2006 - 76, ve kterém se soud věnoval přezkumu usnesení o ustanovení opatrovníkem Veřejného ochránce práv účastníku řízení neznámého pobytu. Také z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2008, č. j. 8 As 59/2007 - 63, *„...Neučinil-li opatrovník žádný úkon, tedy nedošlo-li k realizaci usnesení o jeho ustanovení, je dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti proti tomuto usnesení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“* lze implicitně dovodit přezkoumatelnost usnesení o ustanovení opatrovníka, neboť se jmenovaný soud ve věci přezkumu tohoto usnesení nezabývá nepřezkoumatelností takového usnesení pro jeho procesní povahu, nýbrž na základě jiných okolností kasační stížnost odmítá.

Bylo-li by rozhodnutí o ustanovení opatrovníkem vyloučeno ze soudního přezkumu, znamenalo by to, že při ustanovení a potvrzení ustanovení opatrovníka správními orgány, a to proti vůli opatrovníka, tj. bez zájmu řádně hájit práva a zájmy opatrovance, by proběhlo správní řízení opatrovance de facto bez řádného hájení jeho práv. Taková situace není přípustná. Nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 27/2000, potvrzuje, že opatrovník musí se svým ustanovením do funkce souhlasit. Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, že *„nejde o výkon funkce veřejnoprávního orgánu místní veřejné správy, ale jde o výkon funkce vyplývající z toho, že obec je právnickou osobou, tedy osobou soukromoprávní, a že proto musí být s ní zacházeno obdobně jako s každou fyzickou osobou, což znamená, že podle současného znění občanského soudního řádu ji nelze proti její vůli pověřit funkcí opatrovníka“*. Podle Nejvyššího správního soudu se tento náleze vztahuje i na ustanovení opatrovníka pro účastníka řízení neznámého pobytu v dané věci. Souhlas s ustanovením opatrovníkem pak může být obdržen výslovně nebo může vyplývat z jednání opatrovníka, začne-li činit úkony ve prospěch opatrovance. K tomu však v dané věci nedošlo a žalobkyně neučinila žádný úkon ve prospěch opatrovance, nýbrž opakovaně projevovala svůj nesouhlas se svým ustanovením do funkce opatrovníka. V takovém případě nelze o předpokladu toho, že ustanovený opatrovník bude řádně hájit zájmy opatrovance, uvažovat.

Námítka stěžovatele týkající se odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Afs 86/2005 - 50, je nepřipadná, neboť v dané věci šlo o odlišné řízení upravené zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v pozdějším znění, nikoli správním řádem, s jiným skutkovým základem.

Vzhledem k výše uvedenému nejsou důvodné shora uvedené stížní námítky, které Nejvyšší správní soud posoudil podle jejich obsahu jako námítky nesprávného posouzení právní otázky městským soudem, neboť usnesení o ustanovení opatrovníka je rozhodnutím, které je soudem přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel dále podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni v řízení podle obsahu spisu vznikly náklady řízení v částce 2400 Kč za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ludvíka Ševčíka ml., advokáta se sídlem Kobližná 19, Brno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu